

TEMNÉ
OSUDY

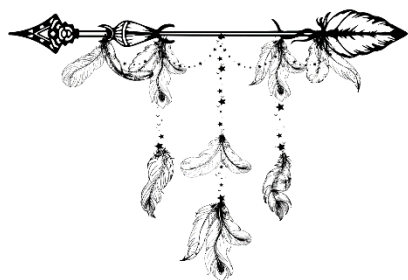
M. V. Kravá

VAROVÁNÍ

TENTO ROMÁN SE ŘADÍ MEZI FANTASY
DARK ROMANCE. NENÍ VHODNÝ PRO
OSOBY MLADŠÍ 18 LET A CITLIVÉ POVAHY.
OBSAHUJE ZVRÁCENÉ PASÁŽE, EROTICKÉ
SCÉNY, PIKANTNÍ DETAILS, NÁSILÍ A
MILOSTNÝ TROJÚHELNÍK.

TEMNÉ OSUDY
©M. V. JÍROVÁ

České Budějovice, 2025
Nakladatelství DarkKing

© DarkKing, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství DarkKing.

V. Volfa 1301/15, 37005 České Budějovice.

Instagram: DarkKing-nakladatelstvi

Email: DarkKing-nakladatelstvi.cz

Vydání první (2 upravené vydání)

Jako celkově 3 elektronickou publikaci v edici
DarkKing.

Obálka – návrh a zpracování - © Michala Mynářová

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace
nesmí být rozšiřována ani kopírována bez písemného
souhlasu nakladatele či autora.

ISBN 978-80-909398-7-5 (PDF)

ISBN 978-80-909398-8-2 (ePub)

ISBN 978-80-909398-9-9 (Mobi)

Temné osudy

Celou tu dobu mě sužoval pocit, že jsem s ním neměla zůstat. Přesto, že mi Sam nedal důvod k pochybám, hlas nejistoty znějící v mé hlavě zněl dál. *Možná kvůli němu?* Jako anděl jsem nestárla, ale bylo mě stále možné zranit i zabít.

Tempt a Mary žili nesmrtelný život a zdálo se, že jim to spolu klapě. *Kdo by řekl, že nějaký příběh může mít svůj šťastný konec?*

Destiny se stáhl znovu do ústraní, ovšem věděli jsme, že s ním můžeme počítat, kdykoli by bylo třeba a doufali jsme, že ty nejhorší časy zůstaly daleko za námi. *Kéž by.*

Má matka Violety rozkvetla jako květina v botanické zahradě. Od chvíle, kdy se dali s Willem dohromady, se mi zdálo, jako by omládla o pár let, i když čas neúprosně běžel. Čas. Ten se vytratil stejně nečekaně, jako se vždy objevil.

Pak tady byla moje překrásná dospívající dcera Maii. Zdokonalila se ve schopnosti vycházení z těla. Žasla jsem nad tím, co vše dokázala. Už to nebyla ta malá holčička.

O Benovi ani vědmě Isille jsme po jejich odchodu více neslyšeli. Vyptávala jsem se tu a tam na různých místech, ale marně. I Samuel vystupoval pod maskou nevědomí a já věřila, že o nich nic nevěděl.

A nakonec zbýval Samuel. Stále se snažící učinit nás šťastné. Trpělivý, vlídný a schopný milionkrát odpustit a

dát druhým novou šanci. Se svou postavou a tváří modela mohl mít jakoukoli ženu, na niž by si pomyslel. Zlatavé oči a dokonale tvarované rty by uhranuly nejednu mladou dívku. Jenže se začal časem měnit. Jeho hloubavá povaha se změnila v zamlklost, doprovázenou tajnými večerními cestami. Nejspíš si myslel, že o ničem nevím a já pravdu znát raději ani nechtěla. Obepínalo nás neviditelné temno zvětšující se jako obrovský tmavý mrak.

Vzpomínání

Jsou to tři roky. Tři roky od všech zásadních událostí, které se tehdy staly. Tři roky od toho, co jsem naposledy spatřila Benovu tvář. Nikdy bych nepomyslela, jak moc mi bude chybět. Netušila jsem, že mě budou myšlenky na něj doprovázet každým dnem. Tolik věcí se stalo a já se tím chlácholila, abych měla alespoň nějaký pádný důvod ohlížet se zpět k naší minulosti.

Sam již neměl dar číst myšlenky. Tvrdil to a většinou se tak i choval. Cítila jsem se trochu klidnější, když jsem se nemusela obávat odhalení.

Často jsem přemítala o Benovi a snažila se předstírat obyčejnou zamyšlenost. Snažila jsem se dělat, jako bych z jisté své části zapomněla. A tak jsem se přihlásila na meditační kurzy. Nutně jsem potřebovala zklidnit svou utrápenou mysl, hlavně kvůli nehodám s křídly. Ono se velmi špatně vysvětluje, že křídla, která se vám objevila zničehonic na zádech, nejsou pravá.

Kurzy vedl náš známý anděl – Gabriel. Většina žen je navštěvovala jen kvůli jeho krásné mladé tváři. Havraním vlasům, které se vzpíraly gravitaci. Vysportované štíhlé postavě a úsměvu, jenž sám o sobě uklidňoval. I já měla vlastní důvod. Ve skrytu duše jsem věděla, že tím nejsou meditace ani jiné potřebné techniky. Doufala jsem, že by mi mohl prozradit něco o Benovi. Jen málo by stačilo k většímu klidu. Jestli je živ, zdrav a nic ani nikdo mu nechybí.

Gabriel byl vždy velice přátelský a milý, ale dával mi najevo, abych celou záležitost nechala plavat. Byla jsem po Samuelově boku a Ben zůstal stínem mé minulosti. Neměla jsem právo narušovat jeho nový život, ať už měl jakékoli radosti i strasti. Musela jsem žít přítomností a jít dál.

Přišlo dvanáctého září. Den, který si budu pamatovat jako naučenou poutavou báseň. Den, kdy by Ben slavil své narozeniny. Ani vlastně nevím, kolik by mu teď bylo. Kolik by bylo mně? Počítají se nadlidské roky stejně jako obyčejné lidské?

Ležela jsem vedle Sama a přemýšlela. Nervózně jsem se na něj otočila, abych se ujistila, jestli ještě spí. Spal. S poklidným výrazem ve tváři pomalu oddychoval. Zvyk kontrolovat si své myšlenky mi zbyl z dob, kdy je mohl číst. Tou dobou jsem se učila ovládat svou chaotickou mysl, která si dělala, co chtěla. Jedna myšlenka střídala druhou, stejně jako se měnily mé obavy i pocity.

Mezitím, co jsem si přehrávala minulost byl Sam již vzhůru. Se zájmem mě pozoroval a potom tiše promluvil. „Opět přemýšlíš o věcech, o kterých bys neměla?“ zeptal se s naprosto klidnou tváří.

Polekaně jsem sebou trhla a začala se mu vymlouvat: „Ne! Jen jsem...“ Slova se mi vytratila z úst. Samuel na mě hleděl pohledem, jako by ve mně mohl číst. Vyčítavě našpulil rty a dával prostor mému přiznání.

I když prý nečetl mé zbloudilé myšlenky, byla jsem si vědoma, že tušil, co se mi odehrávalo v hlavě. Věděl, jak

jsem se tvářila pokaždé, když mi mysl ulétla za Benem. Když jsem na něj vzpomínala.

Sklopila jsem hlavu na peřinu, zachumlala se do ní a dokončila slova. „Jak můžeš vědět, nad čím přemýšlím? Občas se mi zdá, jako bys o svou schopnost nepřišel,“ podotkla jsem rýpavě, ale byla jsem vyvedená z míry tím, jak dobře mě ve skutečnosti znal.

Smutně se zasmál a opřel si hlavu o dlaň. „Je pošetilé myslet si to. Kdybych stále mohl číst myšlenky, na nic bych se tě neptal,“ řekl s hořkostí v hlase a dodal: „Dal bych ti prostor.“ Na chvíli se odmlčel a znovu přítomný si olízl rty a doplnil: „Michelle, znám tě už nějaký ten pátek, takže dokážu poznat, na co myslíš a pochopit, jak se cítíš.“ Jeho slova dávala jasně najevo, že do mě vidí.

Měl pravdu a stále mě překvapoval svou pozorností. Jak si všímal každého mého pocitu a obzvláště těch, které jsem zapírala i sama sobě. Útrpně jsem si povzdechla a sklouzla znovu k myšlenkám, kdy se Ben narodil.

Sam mě chvíli pozoroval, a nakonec odpověděl na mé nevyslovené otázky: „Bylo by mu osmadvacet.“

Překvapeně jsem zamrkala. „Cože?“ zeptala jsem se, jako bych ho snad neslyšela. Nemělo cenu zapírat. Věděla moc dobře, že se ve mně vyzná líp, než dokázala většina lidí po celý můj život. *Možná mě překvapil i fakt, že si pamatoval datum jeho narozenin stejně dobře jako já.*

Po chvíli mě chytil za ruku a vytrhl z přemýšlení. Zadíval se mi upřeně do očí. „Nejsi šťastná, vid’?“ chtěl po mně doznání. „Vidím to na tobě, i když se to snažíš tolik skrýt.“ Nedokázala jsem mu přiznat dny naplněné nekonečným steskem, protože jsem to nepřiznala zatím ani sama sobě.

Ztěžka jsem polkla, pousmála se na něj a se smutkem zalhala: „Bylo by mu sedmadvacet. Jako hybrid přestal stárnout.“ Povzdechla jsem si a cítila smutek. „A nejsem nešťastná, jen. Ben k nám patřil. Byl náš přítel a jeden z lidí...“ Při tom slově jsem se zarazila. Nebyl člověkem od své první proměny v hybrida. „Jeden z lidí, na kterých mi záleželo,“ dokončila jsem smutně větu a cítila kvůli Samovi vinu. Přála jsem si, aby dokázal číst ještě mé myšlenky a já se mu mohla omluvit.

Zahleděl se z okna, přitom držel stále mou ruku. „Máš pravdu. Byl víc než přítel. Byl rodina, kterou jsem nikdy neměl.“ Povytáhla jsem nechápavě obočí. „Nebýt tebe, zapomněl bych, kolik jsme toho spolu prožili. Je to už hodně dávno, co jsme běhali jako malé děti ve sněhových závějích. Sváděli jsme bitvy a soupeřili, kdo postaví lepší pevnost. Nebyl jsem moc dobrý. On ano. Já místo toho vynikal v jiných věcech, kde se dala uplatnit trpělivost a umění.“ Chvilí si přehrával minulost, poté pokračoval: „Hra na klavír. Will chtěl, abychom byli stejně dobří, ale Benovi chyběla trpělivost.“ Pousmál se té vzpomínce a v očích se mu zaleskly slzy. Popotáhl a utřel si vlhké oči. „Nevydržel chvíli v klidu.“

Byl to pořádný kus života, který se mu vytratil mezi prsty vlivem špatných událostí. Doba, kdy si Will bral Bena na víkendy z dětského domova, se zdála neskutečně dávno. Podívala jsem se stejným směrem jako Sam a dostala chuť všechno vrátit. Vrátit jejich minulost. Jejich ukradené životy. Přesunula jsem se myslí na Aljašku. K místu, kde se staly všechny velké události, jako bych mohla cestovat časem.

Zastesklo se mi po ostatních. S mnohými z nich jsme se vídali jen zřídka a chyběli mi. Will s mou matkou

Violety, přítelkyně Mary s Temptem. Moudrý Destiny i dcerka Maii.

Ta ještě studovala, a i když za námi jezdila jednou za čtrnáct dní na celý víkend, nezbývalo tolik času. Bylo to jiné než doby, kdy s námi bydlela. *Možná jsme se všichni změnili a já se s tím nedokázala smířit.*

„Pojeď na Aljašku. Maii za námi přijede, až za týden,“ dodala jsem.

Sam chvíli váhal, nakonec však odvětil: „Dobře. Já to místo moc nemusím, ale pro tebe to udělám.“ Zakroutil hlavou na znamení, že jsem jako malá holka. Zvedl mě z postele a přitáhl si mne do náruče. V objetí mi hleděl tázavě do očí, jako by byly nebe a on hledal ztracenou hvězdu. Napnul rty a já se na ně zaměřila. Jeho nádherné rty se zdráhaly.

Chvilku mě jen objímal a hladil ve vlasech, nakonec si povzdechl a políbil mě. Z krátkého nesmělého polibku se stával úplně jiný. Polibek přibýval na intenzitě, stupňoval se a mezi něhu a bázeň se vkrádala vášeň. Sevřel pevně svou náruč a prohluboval naše pohyby rtů.

Rozproudila se mi z toho krev v žilách. Polil mě horký pocit prostupující každou mou částí a z úst mi uniklo pár hlubokých vzdechů.

„Ach, Same!“ zaúpěla jsem a cítila, že povolil sevření a vzdálil se. Opřel si své čelo o mé se zavřenýma očima. *Věděla jsem, že to bude nejspíš pořád stejné. Pocit z jeho blízkosti.* Pokaždé, když se mu podařilo ukrást pár mých polibků, kradl s nimi i část mého srdce. Dál nezacházel. Čekal, až budu připravena – jestli budu chtít vše, co mi nabízel. Bylo mi s ním krásně, ale nedokázala jsem jít dál. Možná i kvůli pocitům ze ztráty Bena, které mě stále pronásledovaly.

Vyrazili jsme na cestu, která se nám neskutečně táhla. Snažila jsem se pozorovat ubíhající krajinu, ale pohledem jsem bloudila k Samovi. Byl krásný jako nějaký dávný princ z pohádky, ale ve tváři se mu odrážely starosti.

Možná to bylo o nevyřčených otázkách a myšlenkách, které jsem před ním skrývala?

Jakmile si všiml, že ho zamyšleně sleduji, věnoval mi poloviční úsměv. Přimhouřil oči a soustředil se na cestu. Po pár hodinách se konečně naskytlá příležitost zastavit. Čerpací stanice se zdála jako ideální místo k odpočinku. Ano, i andělé měli úplně stejné potřeby jako lidé.

Než jsem vystoupila z auta, zeptal se mě, zda mám debetní karty, které mi dal. Přikývla jsem a cítila stud a vinu, že jsem je vůbec přijala. Samuel byl díky Willovi dost bohatý a peníze pro něj nic neznamenal, na rozdíl od citů, kterých si cenil nadevše. Přinutila jsem se k úsměvu a odešla na čerpací stanici pro klíč. Vnímala jsem na zádech jeho pohled. Ten pocit byl tak intenzivní, že jsem se nemusela ani otočit, abych si potvrdila, že mě sleduje. Přesto jsem to udělala, abych mu věnovala ještě jeden úsměv, než jsem zašla dovnitř. Zadávala jsem se jeho směrem.

Stál u auta a slunce mu lemovalo nádhernou smutnou tvář. Vítr si pohrával s jeho hustými vlasy a čechral je. Byl bezesporu jeden z nejkrásnějších mužů, které jsem v životě poznala, ale v jeho tváři se kromě krásy zračil i smutek. Smutek, ke kterému jsem přispěla svým velkým dílem i já. Zamrkala jsem řasami a zašla dovnitř.

Za pultem postávala nevrlá starší žena. Očividně brala svou práci spíš za trest. S řečmi kolem mi podala klíč od záchodu a brblajíc si cosi, zmizela v uličce mezi regály. Naučila jsem se ignorovat nepříjemné lidi a nepouštět si

je k tělu. Prohlédla jsem si malý zrezlý klíč a vyrazila ven.

Sam byl již hotov a opíral se klidně o auto. Jakmile jsem procházela kolem, zabodl do mě intenzivní pohled. Sledoval každý můj krok a znervózňoval mě.

Zahnula jsem rychle za roh, přišla ke dveřím a strčila klíče do zámku. Otevřela jsem těžké dveře a zabouchla za sebou. Úlevně jsem si oddechla. „Uf.“

Chtěla jsem vejít dovnitř, ale dveře od kabinky se rozrazily dokořán a z nich vyšla mladá dívka vrtkavou chůzí. Vypadala zanedbaně. Skoro, jako by před chvílí opustila bouřlivý večírek. Věkově mohla být stejně stará s mou dcerou Maii.

„No, konečně! Myslela jsem si, že tu budu navěky, a to bych vážně nerada,“ prohodila s úsměvem.

Uhnula jsem se stranou a překvapeně si ji prohlížela. Prošla kolem mě k umyvadlu, aby si opláchla umazaný obličej. Ale rozmazanou řasenku kolem zelených očí jen roztírala dále po obličejí. Když byla očividně spokojena, odmotala pár papírových ubrousků, usušila si tvář a otočila se ke mně.

Vzpamatovala jsem se a přestala na ni chvíli civět. S rychlým úsměvem ze slušnosti, jsem se protáhla kolem a zavřela se do kabinky. Čekala jsem, že na cestě zpátky bude už pryč, ale místo toho stála opřená o zeď vedle dveří a evidentně na mě čekala. Chtěla jsem jen projít a nevšímat si její vlezlé společnosti, jenže ona se ke mně automaticky přidala. Najednou šla přímo vedle mě, jako bychom byly staré známé.

„Kam jedeš?“ začala se vyptávat zvědavě. *Ani nevím, proč jsem jí odpověděla, namísto toho, abych se jí taktně zbavila a jela pryč.*

„Jedeme s mužem na chatu,“ vypadla ze mě strohá odpověď. Teď si může jít po svých, ale ona si chtěla dál povídat.

„Jsem Samanta!“ vyhrkla spěšně, podávajíc mi svou umazanou ruku s otřesně nalakovanými tmavými nehty.

„Já Michelle. Ráda jsem tě poznala. Měj se hezky!“ snažila jsem se jí zbavit a rychle přidala do kroku, který okamžitě následovala. Zadávala se po autech stojících na parkovišti, kam si Sam popojel.

„Kde stojíte?“ tahala ze mě další informace. Mezitím nás zaregistroval Sam. Opíral se ležerně o své auto, ruce v kapsách od černých kalhot. Sako přehozené někde na zadní sedačce v autě, takže měl na sobě jen tenkou bílou košili s dvěma rozepnutými knoflíky a vítr mu odhaloval kousek vypracované hrudi.

Zamračila jsem se a ukázala na černé Volvo.

Samantě se rozzářily oči a vyprskla úžasem. „Ty jo! To je vaše?“ ptala se nevěřičně. S podrážděním jsem přikývla. Otočila se na mě s dychtivostí v hlase. „I s tím šoférem?“

Soukala jsem ze sebe odpověď: „Ano, to je můj...“ Zarazila jsem se, protože jsem vůbec nevěděla, jak mám odpovědět. Chtěla jsem říct, že Samuel je můj manžel a srazit jí tak trochu hřebínek, ale po mé smrti, byl náš svazek rozvázán. Oficiálně jsme už nebyli svoji.

„Ty nevíš, co je tvůj?“ uchechtla se, jako by se mi vysmívala a bez váhání se za ním rozešla.

„Kam to...“ Slova se mi vytratila z úst, protože ona na ně nečekala, stejně jako jí nesešlo na mém svolení. Tahle mladá dívka mě vyváděla naprosto z míry. Milovala jsem děti a měla jsem pochopení i pro dospívající mládež, jak je pro ně život strašně těžký a nikdo je v ničem nechápe.

Vše prožívají milionkrát hůř, ale tohle bylo příliš. Došla jsem ji v momentě, kdy stála přímo u něj a podávala mu ruku.

„Ahoj. Já jsem Samanta,“ uchechtla se a sjela Sama mlsným pohledem.

Sam odpověděl slušně na její pozdrav a pak přesunul pohled ke mně. „Vy se znáte?“ zeptal se trochu zmateně.

Zakroutila jsem nesouhlasně hlavou, mezitím, co si ho Samanta důkladně prohlížela.

Ona pokračovala: „Potřebovala bych někam přiblížit,“ prohodila směle. „Do Valezu,“ mrkla po něm.

Neměla jsem tušení, o čem to mluví, ale cítila jsem v kostech, že se jí snadno nezbavíme.

„Znáš to tam?“ optala se Sama, jako by to měl snad vědět.

Zamračil se. „To je na jihu Aljašky.“ Podíval se po očku na mě, jako by s tou oprsklou dívenkou soucítit.

Stála jsem za jejími zády a horlivě gestikulovala.

Ne! V žádném případě ne! snažila jsem se naznačit a kroutila nesouhlasně hlavou. Rozhodně jsem nestála o společnost nevyzrálé dívky, která mimo jiné, nechávala na Samovi oči. To vše bez jediné známky studu. Svlékala ho pohledem a vyžívala se v tom. Cítila jsem, jak to ve mně vřelo. Můj otrávený výraz prozrazoval, jak moc mi vadila její společnost. Jenže to by nebyl Samuel, aby nepomohl dámě/dívce v nesnázích. Někdy jsem za jeho příkladné chování nebyla ráda.

Dívka na Sama mrkla a nastoupila si do vozu přímo vedle něj.

Otevřela jsem ústa dokořán, šokovaná tou drzostí.

Sam se zasmál svým oslňujícím polovičním úsměvem a vlídně ji pobídl, ať si přeseďne dozadu. „Promiň, ale tvé místo je vzadu.“

„Sorry. Snad se zase tolik nestalo,“ zazubila se jako nevychovaný spratek a lezla na zadní sedačky, přičemž nezapomněla vyšpulit pořádně zadek, aby její minisukně odhalila ten malý kousek, který dříve zakrývala.

Sedla jsem si do auta a zakroutila nevěřicně hlavou. Zírala jsem před sebe a nutila se přestat takhle hloupě žárlit. Nemohla jsem si dovolit odhalit křídla. V duchu jsem prováděla techniky, které mě Gabriel naučil a teď mi přišly náramně vhod. Žádná odhalená křídla. Žádná šokující zjištění.

Hučící motor přerušilo rádio. Sam vyjížděl z výjezdu od čerpací stanice, ale na chvíli ještě zpomalil. Dotkl se jemně místa, kde by mě měly obepínat pásy. *Ach ano.* V rozrušení jsem na ně úplně zapomněla. Přikývla jsem a okamžitě se připoutala.

Sklouzl svýma krásnýma očima do zpětného zrcátka a řekl: „Připoutej se, prosím.“

Ona se uchechtla jako malé dítě a prohodila směrem k němu: „Jasně, tati.“ Mrkla na něj a připnula si pásy.

A mohli jsme konečně vyjet. Věděla jsem, že cesta se Samantou bude nejspíš za trest, a tak jsem se naklonila k oknu, opřela si o něj hlavu a útrpně si povzdechla.

Sam nespustil oči ze silnice, ale nahmatal mou ruku a stiskl ji na důkaz toho, že mě stále vnímá. Sevřela jsem ji v odpověď a cítila se klidnější. Jeho jemné příjemné ruce mě hladily a dávaly mi znát, že je tady pro mě. Sem tam se na mě podíval, ale většinu jízdy sledoval jen bedlivě řízení.

Musela jsem si v duchu přiznat, že díky naší nezvané společnosti malinko žárlím. Děťinsky a absolutně zbytečně žárlím na její pokusy flirtovat *s mým mužem*. Možná se mé city k Samuelovi úplně neztratily. Jen byly pohřbeny pod ostatními pocity někde hluboko ve mně.

Nejspíš jsem usnula, protože mě probudilo zabrzdění auta a motor na chvíli utichl. Otevřela jsem ospale víčka. Promnula jsem si oči a protáhla se, abych ulevila ztuhlým svalům. Zešerilo se. „Kde jsme?“ otázala jsem se Sama.

On se zadíval na malý oprýskaný motel. „Musíme se ubytovat,“ konstatoval, jako by jel raději dál. Vzhlédl ke mně od mapy. „Na silnici byla objížďka. Museli jsme si trochu zajet.“

Nejspíš jsem spala déle, než jsem si myslela. Otočila jsem se podrážděně za sebe. Samanta byla dávno venku a přešlapovala u kufru od auta.

Skvělé, postěžovala jsem si sama pro sebe. To mi ještě scházelo. Bylo to poslední, po čem jsem toužila. Muset se ubytovat se Samantou pod jednou střechou. Hned jsem se uklidnila faktem, že budeme každá ve svém pokoji a já v tom našem se Samem.

Přejela mi po těle husí kůže. Budeme spolu o samotě v jednom pokoji. Pokaždé, když jsem si představila, jak jsme my dva spolu, přepadl mě zároveň i strach. Od dob, co jsem byla andělem, nebylo vše stejné.

S povzdechem jsem vystoupila z auta.

Samanta na nás čekala a hned, jak měla příležitost, provokativně na mě koukla a nadhodila. „Budeme tu přes noc,“ informovala mě, jako bych o tom nevěděla. „Super, ne?“ dodala vzrušeně. Hodila očkem po Samovi, který vyndával z auta naše zavazadla. Při zvedání věcí se mu napínaly svaly na pažích a zádech.

Zadávala jsem se na něj a zjistila, že zírala i Samanta. Zkoumavě sledovala každý jeho sval přes tenkou košili, která mu obepínala vypracované tělo.

„To teda je,“ odpověděla jsem s několikaminutovým zpožděním.

Vydali jsme se do recepcce. Sam zaplatil dva pokoje na jednu noc. Starší pán na recepci s kruhy pod očima chvíli hledal klíče, nakonec je našel a tichým hlasem nám popřál hezký večer. Věděla jsem, že dívka jako Samanta nebude mít peníze na zaplacení, tak mě Samovo gesto tolik nepřekvapilo, spíš ve mně vyvolalo další pocit viny. Viny za to, jak málo jsem si ho cenila. Jak málo jsem si vážila jeho ušlechtilé povahy a výchovy, kterou mu Will věnoval, aby z něj byl přesně takový džentlmen, jakým se stal.

Samuel poděkoval recepčnímu a podal Samantě beze slov její klíč. Chtěl se otočit ke mně a vydat se společně se mnou na pokoj, ale Samanta ještě vyhrkla: „Díky, Same. Budu ti to muset nějak splatit, až se vrátíme do Londýna.“ *Byla z Londýna stejně jako Sam?* Laškovně na něj mrkla, jako bych nestála přímo vedle něj.

Sam se rezervovaně pousmál. „To je dobré. Nemusíš nám nic splácet,“ odpověděl záměrně v množném čísle a dával najevo, že pro jinou ženu u něj není místo. Samanta si toho neвшímala a šla se ubytovat stejně jako my.

Oba pokoje byly vedle sebe. *Jaké štěstí*, pomyslela jsem si ironicky a vrátila se v myšlenkách zpět k Samovi a k tomu, jak taktně naznačil, že pro ni není mezi námi místo. Bylo zvláštní žárlit i potom, co se mé myšlenky s pravidelností toulaly za Benem. Na tom se ani po těch letech nic nezměnilo. Nevěděla jsem, proč se k němu

stále vracím, přitom mi hořely tváře vztekem, když o Sama projevila nějaká žena zájem.

Zamyslela jsem se, jestli někdy projevila nějaká zájem takhle okatě. Nemohla jsem vyhnat z hlavy představu, jak Samanta nevynechala ani jednu příležitost, jakkoli se ho při komunikaci fyzicky dotknout. Její vtíravý tón a očividné fantazírování se nedaly přehlédnout. Kdyby myšlenky konaly, už by na něm nejspíš ležela.

Vybalili jsme pár věcí a já se celá vyčerpaná položila na postel. *Toužila jsem po chvilce klidu, bez veškerých myšlenek.* Zakryla jsem si obličej dlaněmi a pokoušela se zpomalit dech, jak mě učil Gabriel. Výdech a nádech, výdech a nádech. Soustředila jsem se na dech a snažila se vypnout myšlenky, ale jakmile jsem ucítila pohyb na posteli, odkryla jsem si tvář a zadívala se na Sama, který najednou ležel přímo u mě.

Nic neříkal, jen si mě přitáhl do náruče. Cítila jsem jeho příjemný dech a teplo pevného těla. Zavřela jsem oči a přiměla se k pomalým nádechům. Najednou to šlo. Cítila jsem jeho krásnou vůni a pomaličku se ubírala ke spánku.

Znenadání nás však vyrušilo horlivé klepání na dveře. Samozřejmě za nimi nebyl nikdo jiný než Samanta, která prosila Sama o pomoc. Údajně se jí rozbil kohoutek ve sprše. *Tak teď už jsem toho měla vážně dost! Ať je nebo není stejně stará jako Maii, nebude svádět mého muže přímo přede mnou!*

Zavřela jsem oči a počítala v duchu do deseti, abych nevybuchla vzteky a nedovolila křídům objevit se ve své plné kráse.

Sam mi věnoval omluvný pohled. Vstal a následoval Samantu do jejího pokoje. Já jsem jim šla podrážděně v patách.

V koupelně ze sprchového koutu v místě kohoutku stříkal slabý proud vody. Hádám, že by se příliš nestalo, nechat to tak do rána, než by kohoutek opravil někdo, kdo v motelu prováděl údržbu. Jenže Sam byl zdvořilý, až běda a nechat ženu v nesnázích by znamenalo v jeho očích zločin.

Přinesl si z auta své náradí a začal kohoutek utahovat, bohužel se do toho vložila *ona*.

Naklonila se k němu nevhodně blízko a zakvedlala s právě utaženým kohoutkem. „Udělej to pořádně, Same. Ať to tu nestříká,“ řekla oplzle, jako by se mu nabízela. Kohoutek povolil ještě víc než prve a začal chrlit vodu všude kolem.

Samuel zatvrdil výraz a s naštvanou tváří, ve které působily jeho rysy ještě svůdněji, vycouval se Samantou ze sprchy. Vylezl ven a přetáhl si přes hlavu triko, které si po příjezdu oblékl, aby mu bylo pohodlněji. Sundal ho a utřel si do něj vlhký obličej.

Pohlédla jsem na Samantu a ze zjištění, že na Sama civěla se mi dělalo špatně. Tváře mi hořely dopálením.

Zato ona si nedělala z ničeho těžkou hlavu. Založila si ruce kolem prsou a s úsměvem, zatímco si jej prohlížela, řekla: „Takového opraváře bych chtěla mít doma, hm.“

Cítila jsem, jak ve mně vře krev a přehřívá se mi celé tělo. Věděla jsem, co to znamená. Co se stane, pokud se nedostanu od Samanty dost daleko, aby nebyla svědkem. Sotva jsem stačila vyběhnout z jejího pokoje na dlouho temnou chodbu, kde poblikávalo rozbité světlo, rozevřela se mi vypětím emocí křídla.

Zapadla jsem rychle do našeho pokoje a přimáčkla se ke zdi. Bušila jsem do ní pěstmi. Čelem jsem se opírala o hrubou opadanou omítku. *Nádech a výdech.*

„Do háje!“ zanádalava jsem mezi vzlyky. Mezitím stál Sam už za mnou.

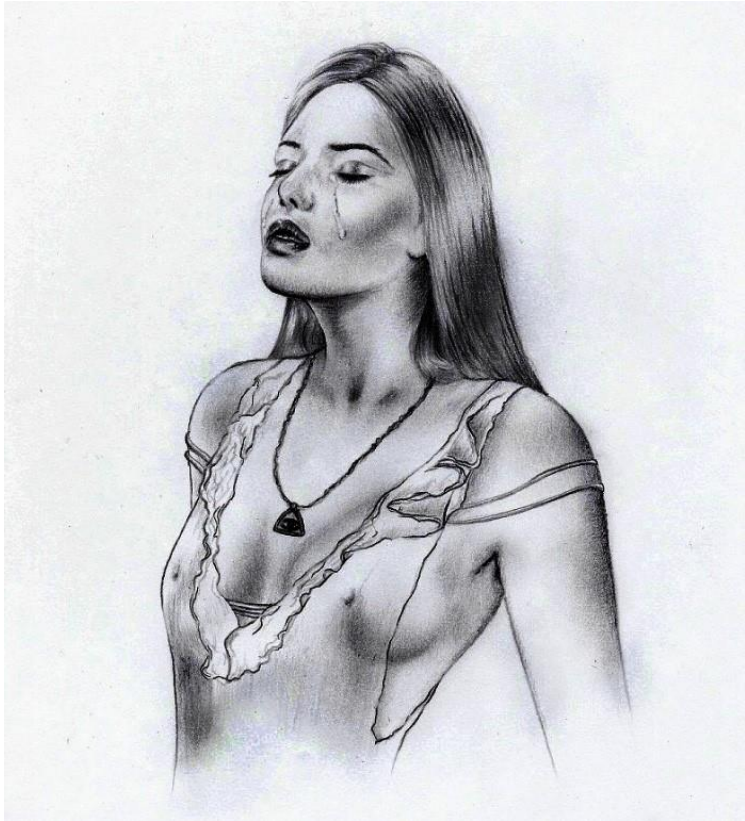
Celý ustaraný si mě otočil k sobě a přidržel mi ruce u těla, abych se uklidnila. Pevně mě objal. Zabořila jsem se mu s pláčem do hrudi. Jeho mokré tělo obtisklo siluetu na mém potrhaném triku.

Se zoufalstvím jsem na něj pohlédla. Cítila jsem slzy, jak mi bez přestání kreslí cestičky po tváři. *Možná jsem si ten pocit zasloužila, za mé prohřešky v mysli. Za upínání se k minulosti jako k nejdražšímu pokladu světa.*

Sam mi vzal tvář něžně do dlaní. „Je to jenom dítě! Co blázníš?“ Upřel svůj zlatavý pohled do mých očí. „Také ji nemám zrovna dvakrát v lásce, ale je mi jí líto,“ přiznal a já ztěžka polkla. „Nikdy bych tě nevyměnil za jinou ženu! Nikdy!“ zašeptal mi do tváře. Znovu si mě přitáhl k sobě a políbil. Jeho rty přidávaly na intenzitě našim vášnivým polibkům a já se tím nechávala strhnout.

Chtěla jsem, aby mě líbal drsněji a on, jako by to vytušil, do sebe vtáhl má ústa. Celé tělo mi pulzovalo v reakci na Samovy smyslné rty i jazyk, který si se mnou pohrával. Klidně bych zapomněla na všechny obavy a nechala se unést okamžikem, ale Sam naposledy dlouze políbil můj spodní ret, čímž mě donutil vzdychnout.

„Ach!“ uniklo mi z úst roztouženě.

Odklonil se ode mě tak, aby mi viděl zblízka do tváře. S udýchaným dechem, stejným, jaký jsem měla i já, se usmál. „V pořádku?“ zeptal se, jako by mě chlácholil.

„Ano,“ přikývla jsem poblouzněná z jeho příjemné blízkosti. Žárlivost i vztek byly tatam a já chtěla jen jeho hřejivou náruč.

Znovu se pousmál mému rozpoložení, které bych na sobě neskryla, ani kdybych chtěla. Pohládl zlehka mou tvář. Vytáhl z kufru suchou košili. Oblékl si ji. „Určitě?“ ujišťoval se.

„Jo, jen se převleču,“ potvrdila jsem mu a on odešel. Křídla byla již skrytá. Vzala jsem si nové tílko a zamířila za ním. Našla jsem ho na recepci se Samantou, která mi uměla skvěle pocuchat nervy.

„Je mi líto, ale jiný pokoj není volný,“ oznamoval jim starý recepční a kroutil přitom hlavou. Pohlédl na nás svým mžouravým pohledem. „Můžeme vám přidat lůžko navíc na váš druhý pokoj,“ nabídl jako děsivou variantu. *To snad ne?* Chtělo se mi křičet. Být nezdvořilá a nechat Samantu přespat někde na chodbě, jenže jsem věděla, že by se moje špatné myšlenky neshodovaly se Samovým slušným vychováním.

Odfrkla jsem si a celá přešla ze všech událostí jsem následovala Sama se Samantou. K mému překvapení se Samanta nesmála ani nevedla hloupé řeči.

Sam se zastavil v jejím pokoji pro malý batůžek, který měla s sebou, a já se loudala podrážděně za nimi. *Skvělé. Z naší cesty za uvolněním se stala cesta plná negativních pocitů ze žárlivosti.*

Sam zatím ustlal Samantě na gauči v místnosti před našim pokojem. *V té chvíli mi jí bylo líto.*

Celá promáčená tam seděla, jen s jedním ušmudlaným modrým batůžkem, jako by to bylo vše, co kdy vlastnila. Vypadala daleko ubožeji než předtím. *Možná je opravdu jen nevyzrálá dívka, která by potřebovala rodinu.* Když jsem nad tím přemýšlela, musela jsem uznat, že rodiče se o ni moc nestarali, když ji nechali courat se samotnou po světě.

Odešla jsem do ložnice a vrátila se s nějakým svým oblečením. S pocitem viny jsem jí ho podala.

Samanta vykulila oči, jako by viděla ducha. Ale za tím vším se skrýval opravdový smutek. Smutek ze samoty, kterou prožívala. *Bůhví, jak dlouho takhle bezprizorně žila.*

Poděkovala a zničehonic mě objala. *Zvláštní. Jako by ze mě spadla neviditelná tíha.*

Potlačila jsem slzy. Uvěznila jsem je na okraji očních víček a s nuceným úsměvem jsem se odtáhla a odešla. Vrátila jsem se a nabídla jí jídlo, které jsem pro nás se Samem připravila na cestu.

Smutně se usmála, zatímco se do něj hladově pustila. Připadalo mi, jako by nejedla hodně dlouho. Bylo mi jí hrozně líto. Podobný děkovný úsměv jsem používala i já. Přetíral smutek, který jsem v sobě nosila a nemohla se ho zbavit. Odpoutala jsem od ní pohled a vrátila se k Samovi do pokoje.

Čekal na mě na posteli. Opřený s jednou rukou pod hlavou a hrdým výrazem. Zabouchla jsem za sebou dveře a oddechla si.

„Pojď ke mně,“ řekl mezitím, co se zvedl, aby si mě přitáhl do své náruče. Vložila jsem se do ní a cítila jeho široké paže, jak se kolem mě ovinuly. *Bezpečí.* Přesně ten pocit jsem v tu chvíli potřebovala.

Nechtěla jsem myslet na promeškané chvíle s lidmi, na kterých mi v životě záleželo. Blokovala jsem všechny momenty, co mi za těch osm let utekly.

To, že mi dcerka Maii vyrostla za zády. To, že jsem se vzdálila od našich přátel i to, že se Ben vytratil z mého života, jako by nikdy neexistoval. *Občas jsem se ptala sama sebe, zda byl vůbec skutečný. Jestli jsem si ho jen v koutku své mysli nevymyslela. Nevysnila v opuštěných momentech, kdy jsem si přála nebýt sama.*

Vrátila jsem se duchem k Samovi, který na mě tázavě hleděl. Nejspíš tušil, že opět bloudím ve vzpomínkách, které doputovaly až k jeho temné magii. Přesto, že ji už dle svých slov neovládal, vděčil za ni smutku, který jsem mu svým jednáním způsobila. Jen proto šel za čarodějkou Derkli a dovolil jí probudit v něm jeho temnou stránku.

Plakajíc jsem k němu vzhlédla. „Promiň. Promiň mi to všechno.“

Chvíli mlčel, ale pak zpevnil své objetí a zašeptal mi. „Neomlouvej se. Chci, abys dělala to, co cítíš.“ Pousmál se. „*Nikdy jsem se na tebe nezlobil. Ne doopravdy. Jsem svázán s tvým osudem, ale nesvazují tebe.*“

Vzlykla jsem v přívalu emocí a zakryla si dlaní ústa.

„Pamatuješ?“ zeptal se, zda si vzpomínám na svatební slib. Zasmála jsem se a utřela si vlhké oči.

„Pamatuju,“ přisvědčila jsem. Ano. Pamatovala jsem si každou naši chvíli. Na to, jak byl vždy dokonalý, až se mi chtělo stydět se za své chování. *Nikdy jsem doopravdy nepochopila zmatené pocity, které se střídaly a já jim nemohla zabránit.*

Zvedl si mou dlaň k ústům a políbil ji, jako to dělávali kdysi dávno džentlmeni, když se dvořili dívce. Začal se se mnou pohupovat, jako by zněla pomalá hudba.

„Ani nevíš, jak dlouho jsem byl kdysi sám,“ zašeptal mi. Nedovedla jsem si představit, že by o Sama neměly ženy zájem. S jeho pohlednou tváří, zatraceně svůdnými rty a postavou modela, by se většina žen přetrhla, aby mu byla nablízku.

Znovu se zasmál, jako by věděl přesně, na co myslím.
„Nejde o tělesná potěšení,“ upřesnil a pokračoval. „Jde o něco mnohem hlubšího. Něco, co ti nedá ani ten nejlepší sex,“ dokončil myšlenku a mě polilo horko. Z jeho úst znělo slovo *sex* jako „nevinná“ provokace. Nezasloužila jsem si ho.

Stáhl mě do postele a já mu zabořila hlavu zpátky do hrudi. Vypustila jsem všechny myšlenky a ponořila se do spánku.

Druhý den se vznášela ve vzduchu naděje. Slunce nás budilo svými paprsky a já si od něj nechala hřát chvíli tvář. Otočila jsem se spokojeně k Samovi.

Měl zavřená víčka, ale poznala jsem, že už nespál. Zamrkal svými dlouhými černými řasami a přitáhl si mě k sobě. „Dobré ráno, anděli,“ zašeptal mi důvěrně.

Rozpačitě jsem se usmála a nejistě ho políbila.

Pozvedl překvapeně obočí a opatrně se na mě překulil. Zadíval se mi do očí, jako by v nich cosi hledal. Propletl své prsty s mými a chvíli si s nimi pohrával.

„Cítíš se líp?“ zajímal se o mé pocity. Ano, cítila jsem se lépe. Možná jsem musela pochopit, že vše není tak, jak se může na první pohled zdát.

„Je mi fajn,“ přiznala jsem s obličejem zabořeným do jeho prsou. Přiblížila jsem se k jeho tváři.

„Druhá šance, kterou jsi dostala, nebyla jen náhoda,“ připomněl mi Sam.

Vtom jsem sebou trhla a posadila se. Cesta nám trvala déle, než jsme očekávali. Musela jsem dát vědět Maii, že se s návratem domů zpozdíme.

Sam si mě znovu přitáhl do náruče. „Volal jsem Maii, když jsi spala. Přijede později“ zašeptal mi do ucha svým uklidňujícím hlasem.

Toužila jsem se uvolnit, ale uvědomila jsem si něco, na co jsem málem zapoměla. Odtáhla jsem se od něj, abych mu viděla do tváře. Prohrábla jsem si zamyšleně vlasy. Nechtěla jsem ho vinit z toho, že by mi lhal, ale podezření, které mě tu a tam hlodalo, najednou sílilo.

Sam chvíli čekal, jestli promluví a pak mě pohladil po rameni, zvedl se a začal odnášet naše zavazadla zpět do auta.

Vzala jsem si pár osobních věcí a dorazila k autu ve chvíli, kdy byla Samanta usazená uvnitř a pouštěla si nahlas hudbu. Tohle byla má příležitost. Přiskočila jsem k Samovi a bez rozmyšlení vyhrkla: „Chtěla bych s tebou mluvit.“ Zatvářila jsem se přitom tajemně.

„Dobře,“ souhlasil Sam a zašel se mnou zpět do hlavní místnosti v recepci, která zela prázdnotou.

Posadili jsme se na malá brčalová křesla a já své přisunula blíže k jeho křeslu, abychom si dobře rozuměli. Pohrávala jsem si nervózně s rukama a hledala vhodná slova, kde začít. Nechtěla jsem se ho dotknout, jenže těch zvláštních chvil, kdy se choval, jako by dobře věděl, kam směřují mé myšlenky, přibývalo.

Chvíli mě mlčky pozoroval a poté uchopil mé ruce do svých dlaní. „Co se děje, Michelle?“ zeptal se opatrně.

Byla jsem zmatená. *Možná se ve svém úsudku mýlím. Možná nechte myšlenky a já začínám být jen paranoidní a vidět za vším to, co tam není.* Ještě chvíli jsem váhala

s odpovědí a potom jsem promluvila: „Nechci ti křivdit, ale poslední dobou se mi zdá, jako bys věděl přesně, co si myslím. Co se chystám říct.“ Neodpovídal a hladil jemně mou ruku. „Vím, že jsi mi před časem vyprávěl, jak jsi o magii přišel. Občas se mi zdá, že to není úplně pravda.“

Přestal mě hladit a napnul rty, stejně jako to dělával, když si něco hodně rozmýšlel. Jeho ticho mrazilo a nutilo mě myslet si, že se možná nepletu.

„Nechci ti v ničem lhát,“ začal a následovalo opět to nepříjemné mrazení. „Ale občas cítím svou sílu zpátky. V některých situacích slyším části myšlenek.“

„Slyšel jsi i mě?“ zeptala jsem se zklamaná z toho, že mi potvrdil mé neblahé tušení.

„Párkrát ano, ale tvé myšlenky záměrně nečtu. Když ke mně nějaká přijde, snažím se ji nevnímat.“

Kousla jsem se do rtu a sklopila pohled k zemi. Znovu si vzal mé ruce do svých dlaní.

„Michelle. Stalo se to jen párkrát. Chtěl jsem si nechat tuhle informaci zatím pro sebe, a zjistit, co to způsobilo.“

Pohlédla jsem mu zpět do jeho krásných zlatavých očí a chtěla věřit, že nelže. *Že se jednalo o výjimečný stav, kdy se nějakým vypětím aktivovaly jeho schopnosti, jenže něco ve mně mi říkalo, že to není náhoda. Tajné večerní cesty, které podnikal a na které jsem se raději neptala, se vším možná souvisely. Ta dřívější zamlklost. Možná věděl víc, než mi mohl momentálně svěřit. Možná mě nechtěl zatěžovat se svými problémy.*

Sam se rozhlédl kolem nás a vstávaje mi podal ruku. „Věř mi prosím,“ prosil o mou důvěru a já mu ji po tom všem chtěla dát. Dlužila jsem mu ji. „Půjdeme?“ roztáhl dlaň, abych do ní vložila svou. Beze slov jsem přikývla, nechala se zvednout a vrátila se s ním k vozu.

Samanta seděla uvnitř. Měla puštěné rádio na plné pecky a okopávala zadní sedačky jako malé čtyřleté dítě. Sam si toho po našem rozhovoru ani nevšímal.

Nasedl do auta. Ztlumil hudbu a připoutal se. Počkal, než si přisednu a dám si pásy stejně jako Samanta. Poté se pomalu rozjel.

Špatná cesta

Jeli jsme dle pokynů strážníka, který Samovi v době mého šlofíka poradil, kudy se vydat. Měla to být rychlejší varianta, ale ukázalo se, že jsme se asi ztratili. Namísto hlavní silnice, ke které jsme se měli dávno dostat, jsme bloudili po jakési vedlejší, jež nebyla ani na mapě.

Svírala jsem v ruce rozloženou mapu a nervózně ji otáčela všemi směry. Sam po chvíli zastavil a vzal si ji ode mě, aby nahlédl dovnitř. Možná si řeknete, proč jsme nevyužili moderních technologií, jenže mobily i navigace nám vypověděly službu. Takže ani Sam si nevěděl rady, stejně jako já.

„Nejspíš jsme museli sjet někde z cesty,“ poznamenal zklamaně. Mráz prohánějící se mi po zádech, nevěstil nic dobrého.

„Super. Tak to se na Aljašku nedostaneme,“ prohodila Samanta jízlivě.

Jindy klidný Sam se na ni otočil, zpražil ji pohledem a lehce napjatě řekl: „Buď tak hodná a na chvíli přestaň!“ Nebyla jeho vina, že jsme zde zabloudili. Měl perfektní orientační smysl, bohužel tohle místo bylo divné...

Napadlo mě, že bych vzlétla nad koruny stromů, kolem kterých jsme projížděli a podívala se, co je kolem nás. Možná bych spatřila obydlené místo. Ohlédla jsem se za sebe na Samantu, která civěla znuděně z okna. Bylo ještě příliš vidět. Mohla by mě zahlédnout, a to jsem nemohla riskovat.

Všude kolem nás byly husté temné lesy. Stromy rostly i podél rozpadlé cesty, po které jsme jeli.

Sam na chvíli zastavil. Na obloze se usazovalo šero a začalo se smrákat.

„Ještě chvíli pojedeme, a když nenarazíme na žádné lidi, přespíme v autě,“ řekl, jako by mluvil jen na mě.

Neděsila mě představa nocování. Velké černé Volvo poskytovalo komfort, ale zneklidňoval mě fakt, že by se Samuel ztratil. Orientoval se na většině místech, tentokrát tomu bylo však jinak, díky tomu jsem se cítila nejistě.

Jeli jsme tak dlouho, až se den ponořil do tmy a nešlo vidět ani na krok. Cesta byla hrbolatá, plná výmolů a prohlubní, které Samovo Volvo hravě zvládalo, ale naše mysl se plnila otázkami – *kam jsme se dostali?*

Najednou se cesta klidnila a začínala navazovat na lepší silnici. Zajásala jsem v naději na jakýkoli život. První lucerna oznamovala, že budou poblíž nějakí lidé. Houpala se ve větru a sem tam poblíkávala. Zanedlouho se objevilo zanedbané stavení. *Mohl to být kdysi nějaký hostinec nebo ubytování.* Dnes to nejspíš neplnilo svou funkci.

Samuel zastavil opodál. Zhasnul světla. Uvnitř stavení bylo šero, bez známek života. Tráva kolem neposekaná a pozemek neoplocený. Měla jsem zlé tušení, že to místo bylo dávno opuštěné. Sam se ke mně nahnul, zatímco zhasl světla i uvnitř vozu.

„Buďme opatrní. Nevíme, kdo tam může přebývat.“

Kývla jsem. „Vypadá to dost opuštěně.“ Sjela jsem pohledem k Samantě, jenomže ta už v autě neseděla.

Zacloumala jsem se Samem, který se pokoušel vzkřísit svůj mobil. Zadní sedačky zely prázdnotou a dveře byly otevřené dokořán.

„Skvělý!“ povzdechl si Sam a vyplížil se z auta rychle ven. Spěšně jsem jej následovala. Zdátky jsme viděli, jak Samanta přešlapuje před budovou. *Prosím, ať neklepala na okna!* přála jsem si v duchu, než jsme se dostali přímo k ní.

Samanta se na nás ušklíbala s výrazem, že to má pod kontrolou a sledovala okna, kde se právě rozsvítily louče. *Louče? Kdo dnes používá louče?*

V oknech se objevili nějací mladíci. Na první pohled jen o pár let starší než byla Samanta. Nejprve nás poctili nepřátelskými výrazy, které se změnily v přívětivé.

„Zdravíme, potřebujete nějak pomoci?“ zeptal se jeden z nich. „Porouchalo se vám auto?“ vyzvídala a prohlížela si nás jednoho po druhém. Jeho vstřícnost působila strojeně. Ale Samanta jim to baštila. Tvářila se pyšně, jak skvělý zařídila nocleh – navíc se jí nabízela možnost zaflirtovat si.

„Trochu jsme tady zabloudili,“ prohodila a koketně se usmála. „Neměli byste tři místečka k přespání?“ nedala si pokoj. To se už ovšem neudržel ani Sam.

Dotkl se jejího ramene. „Nebudeme pány obtěžovat. Přenocujeme v autě,“ řekl tvrdším hlasem, aby Samanta pochopila naléhavost jeho slov.

Mladík si nás znovu změřil pohledem a s krátkou pomlkou řekl: „Buďte tady jako doma.“ Záludně se usmál a zalezl dovnitř.

Vyměnili jsme si se Samem pohledy. Oba jsme cítili něco špatného.

Za okamžik se otevřely staré plesnivé dveře a mladík nás zval do domu. Stál u dveří, takže si každého z nás při vstupu pořádně prohlédl.

Sam mě vzal za ruku a vešli jsme dovnitř. Sledoval nedůvěřivě našeho neznámého hostitele.

V domě se nacházeli další muži. Místnost vypadala téměř jako malá hospůdka. Starý barový pult s pípou, kde čepoval jeden z nich pivo. Několik stolů s židlemi a pár pohodlných křesel k povalování.

Já a Sam jsme si sedli k baru, na rozdíl od Samanty, která měla potřebu se sblížit s naším hostitelem. Chtěla jsem zatrhnout její flirtování, nakonec jsem se rozhodla, že ji budu kontrolovat zpovzdálí.

Pozorovali jsme se Samem všechny kolem a obávali se nějakého zvratu. Mladík, který nás pozval dále, byl nejspíš majitelem objektu, anebo tam v jistém smyslu velel. Každou chvíli se s ním chodil někdo o něčem radit.

Zvláštní dusno se vznášelo v ovzduší. Všimla jsem si jejich zvědavých pohledů.

Sam mi tiskl pevně ruku a nedal na sobě znát, že je rozladěný, ale já své pocity nedokázala tak dobře skrývat. Tušila jsem, že se blížil nějaký problém.

Náš hostitel, který mě již pár minut sledoval, zatímco vedl se Samantou očividně nudný rozhovor, se najednou zvedl a se zdvořilou omluvou přišel pro změnu k nám.

Sam se mu zabodl svým pohledem do tváře, ale on si ho nevšiml. Upínal oči ke mně.

„Jsem Evil,“ představil se nám a podal ruku nejdříve Samovi, díky čemuž jsem si ho mohla lépe prohlédnout.

Jeho nezvyklým rysům v obličejí dominovaly oči. Ty uhrančivě černé oči, zdálo se, jako by neměly zorničky.

Hezky tvarované trochu větší rty s výrazným vykrojením skrývaly bílé zuby rovné jako jehličky.

Brrr! otrásla jsem se při pohledu na jeho úsměv. Jiné ženské oko by ho shledalo krásným, ale já v něm viděla něco děsivého. Bílá plet' v kontrastu s jeho havraními, lehce rozčuchanými vlasy působila smrtelně. Bylo znát, že si zakládá na svém hezkém zevnějšku. A nakonec jeho tvrdé rysy v obličejí zakončil souměrný špičatější nos.

Když jsem se probírala ze zamyšlení, pustil Samovu ruku a podal ji mně. *Dobře. O nic nejde. Jen mu ji stisknu na pár vteřin. Nechci se zdát neslušná.*

Vložila jsem ruku do jeho dlaně. S potřesením jsem ji chtěla zase pustit, ale jeho sevření bylo najednou příliš pevné. Jako by se zastavil na okamžik čas. Zadívala jsem se v panice na Sama.

On okamžitě sesedl ze židle a s napřímenou hruďí se chystal zasáhnout – v ten moment mě Evil pustil.

Věnoval Samovi nevinný pohled a odkráčel k jinému stolu, aby tam prohodil pár slov.

„Co to bylo?“ vydechla jsem celá rozhozená a cítila, že Sam znovu sevřel mou ruku.

Najednou se Evil postavil doprostřed místnosti a se zvýšeným hlasem, aby ho bylo slyšet, promluvil: „Co takhle se trochu pobavit?“ Usmál se a já nemohla spustit oči z jeho falešného úsměvu. „Znám místo, kde můžete pojíst a doplnit zásoby,“ nabízel. Popošel k nám blíž. „V okolí nic jiného není,“ pozvedl vyzývavě obočí.

Byla pravda, že bych ráda doplnila pár věcí, které nám docházely. Pokud by to znamenalo i civilizaci, zdálo se mi to jako dobrý nápad. Navíc bychom se mohli poptat na cestu.

Přikývla jsem a zadívala se na Samovu tvář. Očividně nesouhlasil, ale vidina toho, že by mě zanechal o samotě s pochybnými mladíky, byla příliš černá. Chvilí mlčel, a nakonec přikývl na souhlas.

Samanta poskočila radostí. Celá chtivá očekávaného dobrodružství. Pro ni náš výlet teprve začal.

Evil otevřel druhé dveře z domu, vedoucí na opačnou stranu. „Pojedeme na tomhle,“ oznámil nám a ukázal na čtyřkolký stojící venku. „Dokážete sami řídit, anebo se raději svezete s námi?“ otázal se s úsměvem.

Nikdy jsem na čtyřkolkách nejela, možná bude lepší jet Samovým autem.

„Poradíme si,“ řekl Sam a objal mě kolem pasu.

Evil zvedl ruce dlaněmi vzhůru v omluvném gestu. „Dobrá, tak si jděte vybrat. Přijdu za vámi,“ pokynul nám rukou a my vyšli ven.

Cestou k jedné z velkých lesklých čtyřkolek jsem na Sama uhodila. „Ty umíš na čtyřkolkách?“ Doposud jsem si ho spojovala pouze s různým uměním než s něčím, co způsobuje adrenalin – i když uměl i dobře bojovat.

„Nikdy ses mě na to neptala,“ zasmál se. Přimhouřil rebelsky oči a nasedl na stroj. Posunul se trochu dozadu a ukázal na sedadlo před sebe. Začervenala jsem se a bez řečí si sedla obkročmo před něj. Přisunul se ke mně blíže, aby dosáhl dobře na říditka a opřel si žertovně bradu o mou hlavu.

Cítila jsem, že se usmívá. „Co je?“ zeptala jsem se, ale tušila jsem, co vyvolalo úsměv v jeho tváři.

„Zapomněl jsem, jak jsi maličká,“ odpověděl a políbil mě do vlasů.

„Mohla jsem jet klidně za tebou,“ provokovala jsem ho a věděla, že je za naši nevinnou blízkost rád. Od dob,

co jsem byla anděl, jsme nezacházeli dál než k polibkům. Nikdy mě nenutil pokročit, ale cítila jsem, že má v sobě spoustu touhy, kterou věznil a předstíral, že mu nepůsobí bolest.

„Čtyřkolky jsou rychlé. Mohl bych tě po cestě ztratit,“ podotkl a přitáhl si mě blíž k tělu.

Zabořila jsem se hlavou do jeho náruče a chtěla mít zpět schopnost mizet, kamkoli se mi zachce.

Zasmál se mi do vlasů a já dobře věděla, že četl mé myšlenky.

Zabodla jsem na dálku prst do Samanty přišpendlené k jednomu z mladíků a s pobavením řekla: „To o slečnu by ses měl bát.“

On zvažněl. „Tvůj život je možná křehčí než její.“

„Jsem silnější, než si myslíš. Nezapomínej, kdo jsem,“ oponovala jsem mu a připomínala, že i andělé mohou být dobří bojovníci.

Pohlídl mě rukou přes pas, kde mě přidržoval, abych, až vyrazíme nespadla. „Nikdy bych na to nezapomněl,“ odvětil tiše.

Samuel

Evil zůstal s jedním z mužů ještě uvnitř. Viděl jsem na ně. Postávali mezi dveřmi a sledovali nás. Jeho společník si kousal nehty. Naladil jsem se na jejich myšlenky.

„Tak už pojďme, mám hlad!“ postěžoval si muž. Chtěl se přidat k ostatním, ale Evil mu zahradil rukou cestu.

„Je to anděl!“ pronesl Evil s potěšením v hlase. Muž se zvrhle usmál a chtěl se vydat ven, jenže Evilova ruka se ani nehнула. „Ne!“ zarazil jeho nadšení. „Ta je moje! Vychutnám si ji,“ dodal s vážnou tváří. Stáhl ruku a vyšel z domu.

Rozhlédl se po všech, co seděli na strojích. Nasedl si na jednu čtyřkolku a pokynul Samantě, aby si přisedla k němu. Ona za ním přicupitala jako psík a uvelebila se mu za zády. Evil nám věnoval ještě provokativní pohled, přidal plyn a s řevem motoru vyrazil kupředu. Ostatní ho okamžitě následovali, jen my jsme vyjeli jako poslední.

„V pohodě?“ zakřičel jsem na Michelle přes mohutný řev čtyřkolek. Přikývla a já ji sevřel pevněji v náruči.

„Drž se! Trochu přidáme!“ informoval jsem ji. Znovu přikývla na souhlas, takže jsem na to mohl pořádně šlápnout. Tou rychlostí jsme se dostávali za Evila a Samantu.

Pár minut temným lesem a najednou se před námi objevilo velké ohrazení s robustní bránou. Vypadalo dost bytelně, jako by ho stavěli, aby nikdo nepronikl *dovnitř ani ven*.

Zastavili jsme. Čtyřkolky jsme nechali zaparkované venku před bránou, která se začala zničehonic otevírat, ovšem za ní nikdo nestál.

Slezli jsme s Michelle z naší čtyřkolky a následovali ostatní. Evil šel se Samantou vpředu a co chvíli se na nás otočil.

Kousek za vstupem stálo menší náměstí s rozpadlými obchody, které osvětlovaly jen tři pouliční lampy.

Nad obchody visely zrezivělé cedule, které se houpaly ve větru. Zdálo se, že do těch míst moc lidí nezabloudilo. Nepříjemný pocit sílil, když jsem si všiml v jednom okně pohybu. Zaclona se kývla ze strany na stranu, skoro jako by za ní někdo stál.

Náhle Evil zpomalil a šel zároveň s námi. „Kdysi tu bylo živo,“ poznamenal, jako by mi četl myšlenky. *Jaká ironie*. Michelle se ke mně přimáčkla a stiskla mi ruku.

„Co se s nimi stalo?“ otázal jsem se, ale Evil místo odpovědi zamířil k velké postranní budově.

„Jsme na místě!“ rozzářil se a strojeně se usmál.

„Tady začíná naše zábava!“ doplnil vzrušeně a zabouchal třikrát na dveře.

Obrovské dvoukřídlé dveře se s rámusem otevřely a za nimi stál z každé strany jeden muž se zvířecí maskou na tváři. *Tohle se mi nelíbí!*

Vešli jsme dovnitř. Doléhal k nám zvuk hudby. Stěží bylo slyšet vlastního slova. Všude kolem tančila spousta lidí tělo na tělo. Ztmavená světla přerušovaně blikala a oslepovala oči.

Michelle na mě pohlédla a já i bez čtení myšlenek věděl, co mi chtěla říct. Tohle nebylo místo, kde si doplní potulný poutník zásoby, ale divná párty uprostřed ničeho.

